

Doogie löysi sateenkaaren pään

Pietarsaarelaiskahvilan nurkkapöydässä istuva Doogie White toipuu 18 tunnin matkustamisesta.

On perjantainen aamupäivä. Kahvia on kulunut iso kupillinen, mutta kohta on jo seuraavan kierroksen vuoro.

Murusina on muusikon leipä maailmalla. Muun muassa Rainbowssa ja Yngwie Malmsteenin bändissä laulanut lontoolainen matkusti Suomeen kahta keikkaa varten. Tänäpäin, keskiyöllä, kaajahtaa Pietarsaaren Music Clubissa, huomenna sunnuntainen rauha rikotaan Tampereella.

–Lensin ensin Lontoosta Amsterdamiin, sitten Helsinkiin ja lopulta Kruunupyyn, Doogie huokaa hymyillen.

Suomen-keikoilla kuuluaan tuhti annos klassista hevirockia. Taustabändi on

koottu pietarsaarelaismuusikoista lukuun ottamatta eteläpohjalaista Ville Karhua, joka soittaa rumpuja. Kokoonpano pääsi ensimmäisten yhteistreenien makuun eilen illalla.

Tampereen-keikan jälkeen Doogie lentää Argentiinaan. Edessä on Rata Blancan uusimman levyn laulusessiot.

–Rata Blanca on saanut 5–6 kultalevyä. Minun avulani he yrittävät murtautua myös eurooppalaisten ja teidän pohjoismaalaisten tietoisuuteen, Doogie nauraa. –Sitä varten minun oli käännettävä uuden levyn sanoitukset englanniksi.

Doogie työskentelee jatkuvasti. Sateleviin työtarjoosiin hän reagoi, jos kokee voitavansa antaa jotain kyseiseen juttuun.

–Tai sitten saatan vastata

myöntävästi, jos vain satun pitämään ihmisestä. Aina ei pidä olla edes levyttävä bändi.

Lukuisten projektien laulutyöläinen työstää parhailaan ensimmäistä soololevyään. Laulut ovat jo purkissa, nyt odotellaan, että muun muassa Dream Theaterissa koskettimia soitellut Derek Sherinianin saisi osuutensa valmiiksi.

–Teen levyä ruotsalaisen Hammerfallin Pontus Norgrenin kanssa. Pontus soittaa kitaraa. Luvassa on klassista metallia hevirock-elementeillä.

Levyn julkaisuaikakohta on vielä auki. Syy on yksinkertainen: Doogie White on vasta etsimässä levy-yhtiötä.

Skotlannissa vuonna 1960 syntynyt Doogie White ajautui laulajaksi puolivahin-

gossa. Hän halusi ensin rumpaliksi, mutta harjoittelu tyssäsi seinänaapureihin. Sen jälkeen käteen tarttui kitara. –Kaikki muut olivat kuitenkin minua parempia soittamaan. Olin laulanut lapsena kirkossa, joten laulaminen tuntui luonnollisimmalta vaihtoehdolta.

Vuosia Skotlannissa keikkaillut Doogie otti ratkaisevan askeleen vuonna 1989 ja muutti Lontooseen.

–Halusin ottaa musiikin tekemisen entistä ammattimaisemmin. Sen jälkeen on ollut pari heikkoa hetkeä, muuten olen ollut tyytyväinen valintaani.

Doogien elämässä alkoi tapahtua vuonna 1994. Ensin hän pyrki Iron Maideniin Bruce Dickinsonin lähdettyä bändistä. Doogie eteni koesiintymisiin saakka, mutta jäi lopulta karvaasti kakko-

seksi Blaze Baileyn napatessa himotun työpaikan.

Lohdutuspalkinto oli kuitenkin tulossa. Doogie oli paria vuotta aiemmin antanut Deep Purplen kiertuemanagerille demonauhansa siltä varalta, ”jos Ritchie joskus tarvitsee laulajaa”. Nauha löysikin välikäsien kautta osoitteeseensa.

Paikka Ritchie Blackmoren Rainbowssa irtosi satumaisesti vuonna 1994.

–Rainbowiin pääseminen ylitti unelmani. Oli mahdettava kiertää bändin kanssa Amerikassa ja kulkea kadulla lapsuuden sankarini kanssa. Pidän Stranger in Us All -levystä (1995) todella paljon. Sen tekemisestä on hienoja muistoja.

Ritchie Blackmore lopetti Rainbown vuonna 1997. Doogie White ei usko yhtyeen paluuseen.

–Ritchie on hyvin omissa omillaan nykyiselle jutulle. Mutta toisaalta hänestä ei voi koskaan tietää. Ritchie haluaa olla aina yhden askeleen yleisöään edellä, Doogie sanoo sormeaan napauttaen.

Doogie Whitella oli Rainbow-aikoinaan parisenkymmentä biisiä, joista hän ei laulajana pitänyt. Pahimpia olivat Graham Bonnetin pophevi-biisit.

–Pidän Bonnetin uniikista ja voimakkaasta laulutyylistä, mutta minä en pysty laulamaan hänen aikakauden kappaleita. Kerran Kansasin keikalla yritin All Night Longia, mutta lauluni oli täyttä sontaa. Rainbown soittajat muistelevat sitä vieläkin naureskellen.

Jouni Nikula, teksti
Juha Sallinen, kuva